

แนวทางการจัดให้มีกฎหมายควบคุมและคุ้มครองผู้ให้และผู้ได้รับผลกระทบ
จากผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์
**Guideline for Setting up Law for Controlling and Protecting Givers and
People Affected by Online News Givers**

นิธิพล เสตถาภรณ์ และ ภัญญิญา สิริบวรพิพัฒน์

มหาวิทยาลัยศรีปทุม

Nitipon Sattapon and Phatthiya Siriborwornpiphat
Sripatum University, Thailand
Corresponding Author, E-mail : nitlaw33@gmail.com

บทคัดย่อ

ปัจจุบันเทคโนโลยีการการใช้อินเทอร์เน็ตได้รับความนิยมเป็นอย่างมากจึงทำให้มีสังคมออนไลน์เกิดขึ้น โดยสังคมออนไลน์นั้นสามารถเผยแพร่หรือส่งต่อข้อมูลจากผู้ส่งสารถึงผู้ส่งสารได้อย่างรวดเร็วโดยไม่จำกัดว่าจะเป็นบุคคลใดเป็นผู้ส่งสาร จึงสามารถที่จะนำเสนอข้อมูลข่าวสารที่เป็นเท็จเผยแพร่ในสื่อสังคมออนไลน์ได้โดยง่าย เมื่อมีการนำเสนอข้อมูลข่าวสารที่เป็นเท็จขึ้นในสังคมออนไลน์ ย่อมต้องมีผู้เสียหายจากข้อมูลข่าวสารที่เป็นเท็จนั้น การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาของประมวลกฎหมายอาญาในเรื่องหมิ่นประมาทเลินเล่อแบบธรรมดา ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ในเรื่องละเมิดและพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2560 โดยทำการศึกษาปัญหาของผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์ที่ได้นำเสนอข้อมูลข่าวสารที่เป็นเท็จให้แก่ผู้รับสารทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ถูกนำเสนอข่าวสารและประชาชนที่ได้รับข้อมูลข่าวสารที่เป็นเท็จก่อให้เกิดความสับสนในข้อเท็จจริง ผลการวิจัยพบว่า

กฎหมายซึ่งบังคับใช้กับกรณีผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์กระทำการนำเสนอข้อมูลข่าวสารที่เป็นเท็จจะต้องนำเอาประมวลกฎหมายอาญา ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาบังคับใช้โดยที่กฎหมายที่นำมาบังคับใช้นั้นยังไม่มีความเหมาะสมกับการกระทำความผิด และถึงแม้ว่าจะมีพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2560 ที่กำหนดให้การนำข้อมูลที่เป็นเท็จลงสู่ระบบคอมพิวเตอร์จะเป็นความผิดแต่ไม่ครอบคลุมถึงกรณีการนำเสนอข้อมูลข่าวสารที่เป็นเท็จโดยความประมาทเลินเล่อแบบธรรมดา จึงเป็นปัญหาที่ต้องได้รับการปรับปรุงแก้ไข โดยจะศึกษาจากแนวความคิด ทฤษฎี หลักการ ประกอบกับหลักกฎหมายของประเทศไทยและกฎหมายของต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำผลการศึกษาและวิเคราะห์มาใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

* วันที่รับบทความ: 2 เมษายน 2563; วันแก้ไขบทความ 7 พฤษภาคม 2564; วันตอบรับบทความ: 10 พฤษภาคม 2564

Received: April 2, 2020; Revised: May 7, 2021; Accepted: May 10, 2021

คำสำคัญ: กฎหมายควบคุม; ผู้ให้และผู้ได้รับผลกระทบ; ผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์

Abstracts

Current, the technology of using the Internet had become popular. Therefore made social media occur by social media thereby may publish or sent information from sender to receiver be fast forwarding without limitation who is sender. Therefore able simple publish fake news on social media. When there is a misrepresentation of information on social media. There must always be a sufferer of fake news. this research had the objective to study and analyze problems of the Criminal Code regarding normal negligence, Civil and Commercial Code on tort and the Computer-related Crime Act B.E. 2560 by studying the problems of online news givers who provide fake news to news receivers and caused damage to news receivers and people receiving fake news to get confusion on the fact. The following were the results:

The law enforcing with online news givers who give fake news must be applied with the Criminal Code and the Civil and Commercial Code and the enforced law is not suitable for the crime and even though there is Computer-related Crime Act B.E. 2560 which specifies inputting fake information is punishable but it does not cover presentation of fake news by normal negligence so this is a legal point that must be rectified. The study is from general articles, concepts, theories and the legal principle of Thailand and related foreign law in order to analyze the finding and used it as a guideline in as a guideline in improving the law making it suitable and efficient.

Keywords: Law for Controlling; Givers and People Affected; Online News Givers

บทนำ

แนวทางการจัดให้มีกฎหมายควบคุมและคุ้มครองผู้ให้และผู้ได้รับผลกระทบจากผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์ โดยปัจจุบันยังไม่ได้มีกฎหมายที่บังคับใช้ไว้โดยเฉพาะในความผิดของบุคคลที่กระทำการเป็นผู้ให้ข่าวสารหรือองค์กรที่ให้ข้อมูลข่าวสารในช่องทางออนไลน์ เช่น การให้ข่าวสารทางเว็บไซต์เฟซบุ๊ก เว็บไซต์อินสตาแกรมและเว็บไซต์ทวิตเตอร์ รวมถึงเว็บไซต์อื่นๆ เมื่อบุคคลที่กระทำการเป็นผู้ให้ข่าวสารหรือองค์กรที่ให้ข่าวสารทางสื่อสังคมออนไลน์ นำเสนอข้อมูลหรือข่าวสารที่ขัดต่อความเป็นจริง และทำให้เกิดผลกระทบต่อประชาชนหรือต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ทำให้ผู้นั้นได้รับความเสียหาย ผู้ที่เสียหายย่อมไม่ได้รับความคุ้มครองอย่างเต็มที่ เนื่องจากสื่อสังคมออนไลน์ในปัจจุบันมีการส่งต่อข้อมูลข่าวสารได้อย่างรวดเร็วทำให้ผู้คนที่เห็นข้อมูลหรือข่าวสารนั้นมีจำนวนมาก ความเสียหายก็ย่อมมากตามเป็นลำดับ ถึงแม้ว่าในภายหลังข้อเท็จจริงจะปรากฏต่อสื่อสังคมออนไลน์แล้วก็ตาม แต่ความเสียหายก็ยังคงอยู่ และไม่สามารถที่จะทำให้ผู้รับสารทั้งหมดได้รับรู้ความจริงได้ เมื่อเกิดความเสียหายขึ้นแล้วจากการนำเสนอข้อมูลข่าวสารที่ขัดต่อความเป็นจริง ผู้เสียหายย่อมไม่ได้รับการเยียวยาหรือการแก้ไขตามที่สมควรจะได้รับ รวมถึงบทลงโทษของผู้กระทำความผิดที่ไม่เหมาะสมหรือสอดคล้องกับผลกระทบของผู้เสียหาย เมื่อมีการกระทำความผิดเกิดขึ้นก็จะต้องนำเอาความผิด

ฐานหมิ่นประมาท ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 328 ประกอบ มาตรา 326 , มาตรา 393 และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 423 ประกอบ มาตรา 420 มาบังคับใช้ แต่การเยียวยาผู้เสียหายโดยการได้รับค่าสินไหมทดแทนยังไม่เพียงพอที่จะทำให้ผู้เสียหายได้รับการเยียวยาที่เหมาะสมแก่การกระทำของผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์ ซึ่งแม้จะมีพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2560 มาตรา 14 (1) , ซึ่งวางหลักไว้ว่า ผู้กระทำความผิดในการนำข้อมูลลงสู่ระบบคอมพิวเตอร์ที่บิดเบือนหรือเป็นความเท็จนั้นจะต้องกระทำโดยทุจริตหรือหลอกลวง ซึ่งการนำเสนอข้อมูลข่าวสารของผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์นั้นก็มีทั้งกรณีที่มีเจตนาเผยแพร่ข่าวสารที่เป็นความเท็จ กรณีที่กระทำโดยประมาทเลินเล่อแบบธรรมดาในการนำเสนอข้อมูลข่าวสารดังกล่าว เมื่อผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์ได้กระทำโดยประมาทย่อมไม่มีความผิด ซึ่งตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2560 มาตรา 14 (1) มีความใกล้เคียงกับกรณีความผิดของผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์เป็นอย่างมาก แต่โดยส่วนใหญ่การนำเสนอข่าวสารที่เป็นเท็จนั้นเกิดจากความผิดพลาดโดยไม่ได้เจตนาในการนำเสนอข่าวสาร ไม่ว่าจะด้วยความผิดพลาดของแหล่งข้อมูลข่าวสาร ความผิดพลาดจากการนำเสนอข่าวสาร ขาดการตรวจสอบข้อมูลข่าวสารตามสมควร หรือเกิดจากความเร่งรีบในการเสนอข่าวสารให้ทันต่อเหตุการณ์ เพราะมีคู่แข่งในการเสนอข่าวสารเป็นจำนวนมาก เพื่อให้เกิดผลประโยชน์สูงสุดต่อผู้นำเสนอข่าวสาร ทั้งเรื่องของผู้ติดตามผู้ให้ข่าวสารซึ่งจะมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น และรายได้จากการที่ผู้รับสารได้เห็นเนื้อหาข่าวสารเป็นจำนวนมาก จึงเหลือความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 328 ประกอบมาตรา 326 มาใช้บังคับเท่านั้น ซึ่งมีโทษจำคุกไม่เกินสองปี และปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 423 เท่านั้น ซึ่งผลกระทบของความเสียหายไม่สอดคล้องกับโทษที่ผู้กระทำความผิดสมควรได้รับ (วรวิทย์ ฤทธิพิศ, 2538 : 97) อีกทั้งเนื่องจากผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์นั้นไม่มีทั้งที่ไม่ใช่องค์กรข่าวแต่เป็นบุคคลธรรมดาซึ่งนำเสนอข้อมูลข่าวสารทางสื่อสังคมออนไลน์เท่านั้นโดยที่ไม่ได้เปิดเผยตัวตนเพื่อทำให้ทราบได้ว่าผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์ดังกล่าวนี้เป็นบุคคลใด ซึ่งสื่อสังคมออนไลน์ในปัจจุบันส่วนใหญ่ทางเจ้าหน้าที่ของรัฐสามารถที่จะตรวจสอบตัวตนของผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์ได้ แต่ขั้นตอนในการดำเนินการยุ่งยาก เพราะเจ้าของเว็บไซต์ผู้ให้บริการเปิดกิจการในต่างประเทศ หากไม่ได้รับความยินยอมจากเจ้าของเว็บไซต์ผู้ให้บริการก็ไม่สามารถที่จะเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลหรือ IP Address (Internet Protocol Address) และผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์ที่มีหน้าที่ให้ข้อมูลข่าวสารย่อมมีวิธีการเพื่อไม่ต้องรับผิดตามประมวลกฎหมายอาญา ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ หรือตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2560 เนื่องจากมีกฎหมายยกเว้นความผิดหรือโทษไว้ หลายกรณีทั้งเรื่องเจตนา ความเชื่อข้อเท็จจริงโดยสุจริต การติชมด้วยความเป็นธรรม เป็นต้น ซึ่งถึงแม้ว่าข้อมูลข่าวสารที่ผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์ได้นำเสนอออกมาจะเป็นความเท็จก็ไม่มีผิดหรือไม่ต้องรับโทษ ทำให้ผู้เสียหายไม่ได้รับความเป็นธรรมเท่าที่ควร ซึ่งมีความเสียหายเกิดขึ้นมาหลายกรณี และยังไม่ได้รับการเยียวยาหรือการแก้ไขตามที่สมควรจากที่กล่าวมาในข้างต้นจะเห็นได้ว่าบุคคลที่กระทำการเป็นผู้ให้

ข่าวสารเป็นอาชญากรรมหรือองค์ที่ให้ข้อมูลข่าวสารที่เป็นเท็จทางออนไลน์ที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ที่ถูกนำเสนอ นั้น ย่อมเกิดจากเจตนาที่ต้องการจะนำเสนอข้อมูลข่าวสารที่เป็นเท็จ หรือเกิดจากความประมาทประมาทเลินเล่อว่าข้อมูลข่าวสารดังกล่าวเป็นความจริง เกิดจากความไม่รู้หรือไม่ศึกษาข้อเท็จจริงให้ถี่ถ้วนเสียก่อน ซึ่งเมื่อได้เผยแพร่ข้อมูลข่าวสารทางสังคมออนไลน์แล้ว ความเสียหายก็ย่อมเกิดขึ้นทันทีซึ่งย่อมส่งผลให้ผู้ที่ถูกนำเสนอ นั้น เกิดความเสียหายมากน้อยแตกต่างกันไป โดยผู้เสียหายบางรายไม่สามารถดำเนินชีวิตอย่างปกติสุขในสังคมได้เหมือนเดิม บางรายส่งผลให้เกิดโรคร้ายไข้เจ็บซึ่งเกิดจากความเครียด บางรายคิดทำร้ายร่างกายของตนเองหรือถึงขั้นฆ่าตัวตายเพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาจากการถูกนำเสนอข่าวที่เป็นเท็จทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ซึ่งโดยส่วนใหญ่ผู้ที่ถูกนำเสนอ ก็ไม่สามารถโต้แย้งหรือมีโอกาสที่จะออกมาแถลงข้อมูลให้บุคคลที่ได้รับข้อมูลข่าวสารที่ขัดต่อความเป็นจริงได้ทราบข้อเท็จจริงทั้งหมดต่อทุกคนได้ (คณาธิป ทองรวีวงศ์, 2555 : 162) จากที่กล่าวมาในข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเรื่องแนวทางการจัดให้มีกฎหมายควบคุมและคุ้มครองผู้ให้และผู้ได้รับผลกระทบจากผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์เพื่อนำเอาปัญหา ที่มาของปัญหา มาศึกษาวิเคราะห์โดยยึดจากแนวความคิด หลักการ ทฤษฎี ของสื่อสังคมออนไลน์ สื่อมวลชน การรับมือและบทลงโทษ และยังวิเคราะห์ไปถึงกฎหมายของประเทศไทย และกฎหมายของต่างประเทศ อย่างสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี สาธารณรัฐสิงคโปร์ สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ สาธารณรัฐประชาชนจีนและสาธารณรัฐอินเดีย เพื่อวิจัยวิธีการแก้ไขปัญหาเพื่อแก้ไขปัญหการนำเสนอข้อมูลข่าวสารที่เป็นเท็จของผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสำคัญและความเป็นมาของปัญหาของกฎหมายและการบังคับใช้เกี่ยวกับผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์
2. เพื่อศึกษาความทั่วไป แนวคิด ทฤษฎี และหลักการของกฎหมายเกี่ยวข้องกับผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์
3. เพื่อศึกษากฎหมายไทยและกฎหมายต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์
4. เพื่อวิเคราะห์และเสนอแนะการพัฒนาและการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์

ระเบียบวิธีวิจัย

วิธีดำเนินการศึกษาเป็นการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ โดยใช้วิธีการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยการทำการศึกษาค้นคว้า รวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลต่างๆ จากบทบัญญัติของกฎหมาย คำแถลงนโยบาย บทความทางวิชาการ หนังสือ งานวิจัย วิทยานิพนธ์ เอกสารประกอบการอบรมและเอกสารประกอบการประชุมทางวิชาการ และการค้นคว้าจากอินเทอร์เน็ตที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศ

ข้อมูลที่น่ามาอ้างอิงทั้งหมดจะเป็นส่วนที่เกี่ยวข้องทั้งโดยตรงและโดยอ้อมกับการวิจัยในเรื่อง แนวทางการจัดให้มีกฎหมายควบคุมและคุ้มครองผู้ให้และผู้ได้รับผลกระทบจากผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์ ทั้งสิ้นที่ โดยข้อมูลหรือแหล่งที่มาในการอ้างอิงการวิจัยนี้จะแบ่งแยกออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ 1. วัตถุประสงค์กฎหมาย มีจำนวน 8 ฉบับ หนังสือ จำนวน 7 เล่ม บทความหรือวารสาร จำนวน 10 ฉบับ และวิทยานิพนธ์หรือสารนิพนธ์ จำนวน 11 เล่ม

กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัยจะศึกษาปัญหาผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์ที่ได้นำเสนอข้อมูลข่าวสารที่เป็นเท็จของประเทศไทยและปัญหาที่เกิดขึ้นในต่างประเทศว่าเกิดจากสาเหตุใดและนำมาวิเคราะห์เพื่อหาแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายให้เกิดความเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ และนำแนวความคิด ทฤษฎี หลักการ รวมไปถึงกฎหมายของต่างประเทศที่บังคับใช้กับกรณีผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์ที่ได้นำเสนอข้อมูลข่าวสารที่เป็นเท็จ มาวิเคราะห์และปรับใช้กับปัญหาในปัจจุบันของประเทศไทย โดยจะศึกษาจากสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี สาธารณรัฐสิงคโปร์ สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ สาธารณรัฐประชาชนจีนและสาธารณรัฐอินเดีย เป็นต้น โดยเป็นประเทศที่ได้รับผลกระทบกระทบจากการนำเสนอข่าวสารที่เป็นเท็จและมีการออกกฎหมายหรือมาตรการที่บังคับใช้กับผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์ และนำหลักการของกฎหมายที่เหมาะสมมาเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหา โดยเริ่มศึกษาจากหัวข้อสื่อสังคมออนไลน์ (Social Network) หัวข้อสื่อมวลชน (Mass Media) หัวข้อความรับผิดชอบและบทลงโทษอาญา หัวข้อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย หัวข้อประมวลกฎหมายอาญา หัวข้อประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ หัวข้อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2560 และหัวข้อกฎหมายต่างประเทศ ตามลำดับ

ผลการวิจัย

ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหาของกฎหมายและการบังคับใช้เกี่ยวกับผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์

ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหาของกฎหมายและการบังคับใช้เกี่ยวกับผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์ จะเริ่มจากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยเป็นกฎหมายสูงสุดที่วางรากฐานโครงสร้างของสังคม ที่กฎหมายใดจะขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญไม่ได้ ซึ่งการนำเสนอข้อมูลข่าวสารที่เป็นเท็จหากมีการตรากฎหมายเพื่อใช้บังคับกับผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์ ก็จะต้องเป็นข้อยกเว้นของ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักร พุทธศักราช 2560 ที่ไม่ขัดหรือแย้งกับหลักสิทธิและเสรีภาพของประชาชนและสื่อมวลชน ดังที่ปรากฏในมาตรา 25 และมาตรา 34 ในเรื่องสิทธิและเสรีภาพของประชาชนที่มีสิทธิในการในการกระทำการใดหรือไม่กระทำการใดได้

ตามสิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ และสำหรับประชาชนที่มีสิทธิเสรีภาพนั้น ก็ย่อมที่จะสามารถแสดงความคิดเห็น การพูด การเขียน การพิมพ์ การโฆษณา และการสื่อความหมายโดยวิธีอื่น และสื่อมวลชนมีสิทธิและเสรีภาพในการแสวงหาข่าวสาร และนำเสนอข่าวสาร และมีสิทธิในการวิพากษ์วิจารณ์หรือแสดงความคิดเห็นได้ แต่ต้องไม่กระทบหรือเป็นอันตรายต่อความมั่นคงของรัฐ ความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน และต้องไม่ละเมิดสิทธิเสรีภาพของผู้อื่น และเนื่องจากสภาพปัญหาของสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปตามบริบทของสังคมกฎหมายจึงมีความสำคัญที่จะเป็นตัวกำหนดกฎเกณฑ์หรือกติกาที่ใช้ร่วมกันของคนในสังคม เพื่อให้เกิดความสงบเรียบร้อยขึ้น เมื่อกฎหมายใดไม่มีประสิทธิภาพ หรือมีความล่าสมัย หรือไม่สามารถจะบังคับกับสภาพปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพแล้ว ย่อมต้องมีการยกเลิก ปรับปรุง แก้ไข เพื่อให้กฎหมายที่มีประสิทธิภาพ และสามารถบังคับใช้กับสภาพปัญหาได้อย่างแท้จริง ซึ่งเป็นไปตามหลักการมาตรา 77 ที่ได้ให้อำนาจและหลักการในการยกเลิก แก้ไข ปรับปรุง ให้กฎหมายที่มีอยู่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และยกเลิกกฎหมายเพื่อเป็นการจัดให้มีกฎหมายเท่าที่จำเป็นเท่านั้น โดยต้องทำการยกเลิกหรือปรับปรุงกฎหมายที่ไม่สอดคล้องกับสภาพการณ์ หรือเป็นกฎหมายที่เป็นอุปสรรคต่อการดำรงชีวิตของประชาชน ซึ่งกฎหมายส่วนใหญ่ไม่สามารถบังคับใช้ได้จริงและไม่มีประสิทธิภาพ จึงทำให้การแก้ไข และปรับปรุงกฎหมายเป็นสิ่งที่สมควรจะกระทำเพื่อให้เหมาะสมกับปัญหาและสถานการณ์ต่างๆ (กิติมา สุรสนธิ, 2549 : 128)

เมื่อจะกล่าวถึงกฎหมายที่บังคับใช้ในกรณีผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์ได้นำเสนอข่าวสารที่เป็นความเท็จนั้น ซึ่งกฎหมายที่จะบังคับใช้กับกรณีดังกล่าวคือกฎหมายอาญาในส่วนของเรื่องหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา ซึ่งจะประกอบไปด้วย ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 328 ประกอบกับประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 326 ที่เป็นการหมิ่นประมาทผู้อื่นด้วยการโฆษณา ไม่ว่าจะด้วยเอกสาร ภาพวาด ภาพระบายสี ภาพยนตร์ ภาพหรือตัวอักษรที่ทำให้ปรากฏด้วยวิธีใดๆ แผ่นเสียง หรือสิ่งบันทึกเสียง บันทึกภาพ หรือบันทึกอักษร กระทำโดยการกระจายเสียง หรือการกระจายภาพ หรือโดยกระทำการป่าวประกาศด้วยวิธีอื่น ซึ่งมีอัตราโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี และปรับไม่เกิน 2 แสนบาท และยังได้มีข้อยกเว้นของความผิดฐานหมิ่นประมาทหรือหมิ่นประมาทด้วยการโฆษณาด้วย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 329 ที่กำหนดว่าหากเป็นการแสดงความคิดเห็นหรือข้อความใดโดยสุจริต โดยเพื่อความชอบธรรม ป้องกันตนหรือปกป้องส่วนได้เสียเกี่ยวกับตนตามคลองธรรม หรือในฐานะเป็นเจ้าของพนักงานปฏิบัติการตามหน้าที่ หรือติชมด้วยความเป็นธรรม ซึ่งบุคคลหรือสิ่งใดอันเป็นวิสัยของประชาชนย่อมกระทำ หรือในการแจ้งข่าวด้วยความเป็นธรรมเรื่องการดำเนินการอันเปิดเผยในศาลหรือในที่ประชุม จะไม่ถือว่ามีความผิดฐานหมิ่นประมาท และยังมีมาตรา 330 ที่เป็นข้อยกเว้นในการที่ผู้กระทำความผิดไม่ต้องได้รับโทษ โดยการพิสูจน์ได้ว่าข้อที่หาว่าเป็นการหมิ่นประมาทนั้นเป็นความจริง แต่ต้องไม่ใช่เรื่องส่วนตัว และต้องเป็นประโยชน์แก่ประชาชน ซึ่งถือเป็นข้อต่อสู้เพื่อไม่ให้ผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์ถือว่าการกระทำนั้นไม่เป็นความผิดหรือไม่ต้องรับโทษ แล้วแต่กรณี และยังมีมาตราที่เกี่ยวข้องในการนำเสนอข่าวสารที่

เป็นการดูหมิ่นด้วยการโฆษณา อย่างในมาตรา 393 ที่เกี่ยวกับเรื่องการดูหมิ่นด้วยการโฆษณา ซึ่งเป็นความผิดลหุโทษ โดยมีโทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือน และปรับไม่เกิน 1 หมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ ที่หากมีการนำเสนอข่าวที่มีข้อความดูหมิ่นผู้ถูกนำเสนอข่าว ก็จะถือว่ามีความผิดตามมาตรา 393 ด้วยอีกประการหนึ่ง ซึ่งในเรื่องการนำเสนอข่าวสารที่เป็นเท็จของผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์ยังไม่มีกฎหมายเฉพาะ จึงต้องนำเอาประมวลกฎหมายอาญาซึ่งใช้กำหนดความผิดและบทลงโทษของบุคคลโดยทั่วไปมาใช้บังคับกับกรณีดังกล่าว (มาลี บุญศิริพันธ์, 2556 : 241)

นอกจากกฎหมายอาญาที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับกรณีนำเสนอข่าวสารที่เป็นเท็จของผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์แล้ว ยังมีประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ในเรื่องของค่าเสียหายซึ่งเป็นการเยียวยาผู้เสียหายด้วยอีกประการหนึ่ง ซึ่งกำหนดอยู่ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ในเรื่องละเมิด ตามมาตรา 420 และมาตรา 423 ซึ่งเมื่อมีการกล่าวหรือไขข่าวที่ฝ่าฝืนต่อความเป็นจริง ผู้กระทำความผิดก็ต้องชดเชยค่าสินไหมทดแทนจากการละเมิดตามความเสียหายที่เกิดขึ้นหรือจากข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานที่ปรากฏในทางพิจารณาคดีของศาล แต่สำหรับตามมาตรา 420 และ มาตรา 423 นั้นก็มีข้อยกเว้นหากผู้กระทำการกล่าวหรือไขข่าวฝ่าฝืนต่อความเป็นจริงเชื่อโดยสุจริตว่าข้อมูลดังกล่าวนั้นเป็นความจริงก็ไม่ใช่ความผิดฐานละเมิด และนอกจากการเชื่อโดยสุจริตแล้ว หากการกล่าวหรือไขข่าวฝ่าฝืนต่อความเป็นจริง เป็นการกระทำโดยแสดงความคิดเห็นหรือข้อความใดโดยสุจริต หรือติชมด้วยความเป็นธรรม ก็จะถือว่าไม่มีความผิดเช่นเดียวกัน ซึ่งจะเห็นว่าหากผู้กระทำความผิดในการให้ข่าวสารที่เป็นเท็จแล้วเกิดความเสียหายก็มีโอกาสที่จะไม่ต้องชดเชยค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสียหายได้ ซึ่งถึงแม้ว่าการนำเสนอข้อมูลข่าวสารของผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์จะเป็นการความเท็จก็ตาม โดยเมื่อผู้เสียหายไม่ได้รับค่าสินไหมทดแทนหรือได้รับค่าสินไหมทดแทนเพียงส่วนหนึ่งนั้นก็ทำให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่ผู้เสียหาย และถึงแม้ว่าจะได้รับค่าสินไหมทดแทนตามจำนวนแล้วก็ตามก็จำเป็นที่ผู้เสียหายจะต้องได้รับเงินทดแทนในกรณีพิเศษให้แก่ผู้เสียหายด้วยอีกประการหนึ่ง ซึ่งในส่วนเงินทดแทนในกรณีพิเศษจะต้องมีกฎหมายตราขึ้นเพิ่มเติมในอนาคต เนื่องจากในปัจจุบันยังไม่ได้มีการกำหนดเงินทดแทนในกรณีพิเศษให้แก่ผู้เสียหายแต่อย่างใด

นอกจากประมวลกฎหมายอาญาและประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ที่เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องกับการกรณีนำเสนอข้อมูลข่าวสารที่เป็นเท็จของผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์แล้วยังได้มีพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2560 ที่มีความสำคัญและเป็นกฎหมายหลักที่มีความเกี่ยวข้องในการแก้ไขและปรับปรุงกฎหมายที่จะใช้ในการกำหนดความผิดของผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์ที่นำเสนอข้อมูลข่าวสารเท็จได้โดยเฉพาะ ซึ่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มีเจตนารมณ์เพื่อปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับระบบคอมพิวเตอร์และกำหนดฐานความผิดและบทลงโทษของผู้กระทำความผิด ที่เกี่ยวข้องกับระบบคอมพิวเตอร์ไว้เป็นการเฉพาะ โดยในเรื่องการนำเสนอ

ข้อมูลข่าวสารที่เป็นเท็จของผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์จะมีกฎหมายที่เกี่ยวข้อง อยู่ในมาตรา 14 , มาตรา 16/1 และมาตรา 20 ที่เกี่ยวข้องโดยตรง ซึ่งจะต้องมีการแก้ไขและปรับปรุงกฎหมายให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ความทั่วไป แนวคิด ทฤษฎี และหลักการของกฎหมายเกี่ยวข้องกับผู้ใช้ข่าวสารทางออนไลน์

สื่อสังคมออนไลน์เป็นสื่อหลักที่เป็นปัญหาในการนำเสนอข่าวสารที่เป็นเท็จของผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์ ซึ่งสื่อสังคมออนไลน์ในปัจจุบันเป็นช่องทางหนึ่งที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างกันที่มีผู้ใช้งานเป็นจำนวนมากทั่วโลก โดยเฉพาะในประเทศไทย ซึ่งประเทศไทยมีผู้ใช้งานเป็นอันดับต้นๆของโลก ซึ่งเป็นระบบของคอมพิวเตอร์แต่ไม่จำกัดเฉพาะในคอมพิวเตอร์เท่านั้น ซึ่งในปัจจุบันได้มีการพัฒนาระบบคอมพิวเตอร์เข้าไปอยู่ในโทรศัพท์มือถือสมาร์ตโฟนด้วย และในอุปกรณ์อื่นๆ ซึ่งสื่อสังคมออนไลน์ผู้ที่จะใช้งานจะต้องมีอินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่ทำให้สามารถใช้งานสื่อสังคมออนไลน์ได้ โดยลักษณะของสังคมออนไลน์ในปัจจุบันนั้นมีทั้ง บทความ รูปภาพ วิดีโอ ผ่านเว็บไซต์หรือผ่านทางแอปพลิเคชันหรือแพลตฟอร์มต่างๆ ทำให้สามารถติดต่อสื่อสารได้อย่างง่ายดายและสามารถแลกเปลี่ยนข้อมูลหรือนำเสนอข้อมูลข่าวสาร ซึ่งสื่อสังคมออนไลน์จะกระทำการผ่านระบบคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตที่จะต้องมีส่วนให้บริการเว็บไซต์และผู้ให้บริการเว็บไซต์ เป็นหลัก โดยในปัจจุบันได้มีการพัฒนาระบบเว็บ เป็นเว็บ 4.0 เรียกร้อยแล้ว ยิ่งมีการพัฒนาของเทคโนโลยีมากเท่าไร รูปแบบและพฤติกรรมของสังคมก็จะเปลี่ยนไปตามเทคโนโลยี อย่างในปัจจุบันที่มีผู้ใช้งานเว็บไซต์ ไม่ว่าจะเป็นเว็บไซต์ เว็บไซต์เฟซบุ๊ก (Facebook) เว็บไซต์ยูทูป (Youtube) และเว็บไซต์ทวิตเตอร์ (Twitter) ที่ได้รับความนิยมและเป็นเครื่องมือในการดำเนินการต่างๆและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของสังคม เพราะฉะนั้นกฎหมายที่จะบังคับใช้จึงต้องมีความทันสมัยต่อรูปแบบและพฤติกรรมของสังคมที่เปลี่ยนไปให้เหมาะสมกับสถานการณ์เป็นสำคัญ เมื่อการพัฒนาเทคโนโลยีที่เข้ามามีบทบาทในสังคมก่อให้เกิดความเสียหายขึ้นแก่สังคม

สื่อมวลชนเป็นผู้แสวงหาข้อมูลข่าวสารและนำข้อมูลข่าวสารนั้นเผยแพร่แก่ประชาชน มีหลักแนวความคิดที่มีความสำคัญกับการกระทำความผิดในการให้นำเสนอข้อมูลข่าวสารที่เป็นความเท็จ เนื่องจากสื่อมวลชนเป็นส่วนหนึ่งของผู้ใช้ข่าวสารทางออนไลน์และหลักการของสื่อมวลชนมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับการนำเสนอข่าวสาร จึงต้องมีความเข้าใจถึงบริบทของสื่อมวลชน ซึ่งสื่อมวลชนก็คือสื่อที่กระจายข้อมูลข่าวสารประชาชน ไม่ว่าจะเป็นผ่านทางวิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร วารสาร หรือสื่อสังคมออนไลน์ ซึ่งเป็นนิติบุคคลหรือที่เรียกว่าองค์กรข่าว โดยสื่อมวลชนจะมีสิทธิเสรีภาพในการแสวงหาข่าวสารและสามารถนำเสนอข่าวสารได้ตามรัฐธรรมนูญซึ่งถือเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ แต่การกระทำดังกล่าวก็จะกระทบต่อบุคคลอื่นที่เป็นการละเมิดตามกฎหมายไม่ได้ ซึ่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยได้กำหนดไว้อยู่ในมาตรา 35 ที่กำหนดให้ บุคคลซึ่งประกอบวิชาชีพสื่อมวลชนย่อมมีเสรีภาพในการเสนอข่าวสารหรือการแสดงความคิดเห็นตาม จริยธรรมแห่งวิชาชีพ จึงเป็นสิทธิและเสรีภาพของสื่อมวลชนที่พึงกระทำได้ และยังมีหลักของ

จรรยาบรรณสื่อมวลชนที่เป็นแนวทางการปฏิบัติของสื่อมวลชนว่าสิ่งใดควรกระทำและสิ่งใดไม่ควรกระทำ แต่โดยหลักการของจรรยาบรรณสื่อมวลชนจะต้องนำเสนอข่าวโดยพื้นฐานของความเป็นจริง เป็นหลัก หากมีสื่อมวลชนใดนำเสนอข้อมูลข่าวสารที่เป็นความเท็จก็จะถือว่า สื่อมวลชนนั้นผิดจรรยาบรรณของสื่อมวลชน ซึ่งหลักการตามจรรยาบรรณของสื่อมวลชนนั้นก็จะเป็นไปตามแนวความคิดเกี่ยวกับสิทธิเสรีภาพและรับผิดชอบต่อสังคมของสื่อมวลชนและทฤษฎีความรับผิดชอบต่อสังคม ที่มีเนื้อหาที่เป็นหลักการเดียวกัน ซึ่งในสังคมนั้นสื่อมวลชนมีความสำคัญเป็นอย่างมากในการเสนอข่าวสารเพื่อให้สังคมได้รับรู้ข้อมูลข่าวสารที่เป็นความจริง แต่สื่อมวลชนหากไม่ได้ปฏิบัติตามหลักจรรยาบรรณของสื่อมวลชนแล้ว ก็จะส่งผลเสียแก่สังคมได้ ไม่ว่าจะเป็นการนำเสนอข้อมูลข่าวสารที่เป็นเท็จหรือตกเป็นเครื่องมือของนักการเมืองหรือผู้มีอิทธิพล เพื่อใช้ในการนำเสนอข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์แก่ตนเองหรือผู้อื่น ซึ่งเป็นไปตามแนวความคิดเกี่ยวกับสื่อมวลชนที่มีผลต่อการเมืองและบุคคลที่มีอิทธิพลและทฤษฎีอำนาจนิยมนั้นที่ได้อธิบายในเรื่องของอิทธิพลที่มาครอบงำสื่อมวลชนไว้ที่ทำให้สื่อมวลชนไม่มีความเป็นกลางในการนำเสนอข้อมูลข่าวสารและยังเป็นการชี้นำสังคมด้วยอีกประการหนึ่ง (วนิดา แสงสารพันธ์, 2560 : 198)

ความรับผิดชอบและการลงโทษทางอาญานั้นจะเป็นส่วนสำคัญในการใช้วิเคราะห์ถึงจะความรับผิดชอบและการลงโทษของผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์ที่นำเสนอข้อมูลข่าวสารที่เป็นเท็จ โดยนำแนวความคิดและทฤษฎี กำหนดความผิดของผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์และความเหมาะสมของบทลงโทษ ว่าบทลงโทษอย่างไรถึงมีความเหมาะสมกับความผิดของแต่ละการกระทำเพื่อให้เกิดความสงบเรียบร้อยของสังคม ซึ่งจะนำไปสู่การตรากฎหมายขึ้นเพื่อใช้เป็นกติกากฎเกณฑ์ที่ผู้คนในสังคมจะต้องยึดถือปฏิบัติร่วมกัน ซึ่งจะเป็นการกำหนดถึงบทลงโทษในส่วนของโทษจำคุกและโทษปรับโดยยึดตามหลักการตามทฤษฎีการลงโทษเพื่อข่มขู่ยับยั้ง ทฤษฎีการลงโทษเพื่อแก้ไขฟื้นฟู และสำหรับทฤษฎีการตัดโอกาสมิให้กระทำผิดอีกนั้น ซึ่งมีเป็นส่วนที่ความสอดคล้องถึงการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายที่เป็นปัญหาหรือไม่สามารถจะแก้ไขปัญหานั้นในสถานการณ์ปัจจุบันให้ครอบคลุมการกระทำผิดอย่างรอบด้านได้ ซึ่งตามหลักการและแนวความคิดและทฤษฎีจะเป็นปัจจัยเพื่อใช้ประกอบการกำหนดถึงบทลงโทษตามความเหมาะสมของการกระทำและตามความร้ายแรงของการกระทำและลักษณะของความผิด ซึ่งสำหรับการกระทำผิดของผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์จะต้องมีกำหนดบทลงโทษที่ชัดเจนและมีการดำเนินการที่รวดเร็ว เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่ผู้เสียหายและเพื่อให้เกิดการตระหนักถึงการนำเสนอข่าวสารให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยจะต้องนำเสนอข่าวสารที่เป็นความจริงเท่านั้น จึงต้องมีการตรากฎหมายและกำหนดบทลงโทษ โดยยึดสิทธิและเสรีภาพของประชาชนและสื่อมวลชนเป็นหลักด้วย อีกทั้งเพื่อให้เกิดผลกระทบต่อประชาชนและสื่อมวลชนน้อยที่สุดเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมโดยเอาผิดตามกฎหมายเฉพาะในการกระทำที่ได้นำเสนอข้อมูลข่าวสารที่เป็นเท็จเท่านั้น และในส่วนนี้ยังได้นำเอาทฤษฎีภยันตราย ทฤษฎีอรรถประโยชน์นิยมและหลักศีลธรรม มาประกอบ เพื่อใช้วิเคราะห์ถึงการกำหนดโทษความผิดที่จะต้องมีการกำหนดโทษที่เหมาะสม หากมีการกำหนดโทษที่น้อยกว่าโทษที่เหมาะสม ก็จะทำให้ผู้ที่

จะกระทำความผิดไม่เกรงกลัวต่อกฎหมาย และหากมีกำหนดโทษที่สูงกว่าโทษที่เหมาะสม ก็จะทำให้เกิดความไม่
เป็นธรรมแก่ตัวผู้กระทำความผิดด้วยอีกประการหนึ่ง

กฎหมายไทยและกฎหมายต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์

การวิจัยถึงแนวทางการแก้ปัญหากรณีผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์ได้นำเสนอข้อมูลข่าวสารที่เป็นเท็จนั้น
ก็ได้มีกฎหมายของต่างประเทศที่มีส่วนสำคัญในการสนับสนุนแนวทางการแก้ไขปัญหาและเป็นแบบอย่างของ
กฎหมายที่สามารถนำมาปรับใช้กับประเทศไทย เพื่อให้มีกฎหมายที่สามารถดำเนินการเอาผิดกับผู้ให้ข่าวสาร
ทางออนไลน์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ อย่างในสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ที่มีกฎหมายที่บังคับใช้ในกรณีมีการ
นำข้อมูลข่าวสารหรือเนื้อหาที่เป็นเท็จลงในระบบคอมพิวเตอร์หรือในสื่อสังคมออนไลน์ ซึ่งมีกฎหมายที่ชื่อว่า
Network Enforcement Act in 2017 ซึ่งเป็นกฎหมายเพื่อดำเนินการปิดกั้นและลบเนื้อหาไว้ชั่วคราวหรือ
ถาวร ซึ่งปรากฏหลักการของกฎหมายใน หมวด 3 และ หมวด 4 ของ **Network Enforcement Act in 2017**
ซึ่งมีหลักการคือ หากมีการร้องเรียนเนื้อหาที่เป็นเท็จต่อหน่วยงานตรวจสอบ ก็จะส่งเรื่องร้องเรียนให้แก่ผู้
นำเสนอเนื้อหาดังกล่าวให้ปิดกั้นหรือลบ ภายใน 24 ชั่วโมง หากผู้ที่นำเสนอเนื้อหาเห็นว่าเป็นเนื้อหาที่เป็น
ความจริงก็สามารถโต้แย้งและจะมีการตรวจสอบให้แล้วเสร็จภายใน 7 วัน หากเนื้อหาดังกล่าวเป็นความ
เท็จก็ต้องลบเนื้อหาออกไปจากสื่อสังคมออนไลน์หรือในระบบคอมพิวเตอร์ และเจ้าของเนื้อหาดังกล่าวนั้น
ยังต้องปฏิบัติตามคำสั่งที่ปรากฏในหมวด 4 ของ **Network Enforcement Act in 2017** ด้วยอีกประการหนึ่ง
ซึ่งหากฝ่าฝืนคำสั่งไม่ปฏิบัติตามก็จะได้รับโทษตามกฎหมาย ซึ่งมีโทษปรับสูงถึง 5 ล้านยูโร

สาธารณรัฐสิงคโปร์ซึ่งเป็นประเทศที่กำลังประสบกับปัญหาข่าวปลอมระบาดในสื่อสังคมออนไลน์ใน
สาธารณรัฐสิงคโปร์เป็นอย่างมาก จึงได้มีการออกกฎหมายที่ชื่อว่า **รัฐบัญญัติคุ้มครองจากความเท็จทาง
ออนไลน์ และการจัดการ ค.ศ.2019 (พ.ศ.2562) (Protection from Online Falsehoods and
Manipulation Act 2019)** หรือที่เรียกว่า “**POFMA**” มีการตรากฎหมายขึ้นในปี พ.ศ.2562 ซึ่งกฎหมาย
ดังกล่าวที่มีวัตถุประสงค์ในการปราบปรามข่าวปลอม ข่าวที่เป็นเท็จ โดยมีการกำหนดโทษทั้งโทษปรับและโทษ
จำคุก และรายละเอียดของวัตถุประสงค์ในกฎหมายดังกล่าวปรากฏอยู่ใน มาตรา 5 ของรัฐบัญญัติคุ้มครอง
จากความเท็จและการจัดการออนไลน์ ซึ่งมีจุดประสงค์เพื่อป้องกันการสื่อสารข้อความที่เป็นเท็จในสาธารณรัฐ
สิงคโปร์และเพื่อให้สามารถเข้ามาตราการเพื่อต่อต้านผลกระทบของการสื่อสาร เพื่อระงับการจัดหาเงินทุนการ
ส่งเสริมและการสนับสนุนอื่นๆ ในออนไลน์ที่เป็นการสื่อสารข้อมูลที่เป็นเท็จต่างๆในสาธารณรัฐสิงคโปร์ เพื่อ
สามารถเข้ามาตราการในการตรวจจับ ควบคุม และป้องกันพฤติกรรมที่ไม่น่าเชื่อถือและการใช้บัญชีของผู้ใช้งาน
ทางออนไลน์และบอทในทางที่ผิด และเพื่อสามารถเข้ามาตราการเพื่อปรับปรุงการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับเนื้อหาที่
มุ่งไปสู่ความมั่นคงของรัฐ และมาตราที่เป็นส่วนสำคัญที่กำหนดความผิดและบทลงโทษจะอยู่ในมาตรา 7 ที่จะ
กำหนดความผิดที่เกี่ยวข้องกับผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์ที่เป็นเท็จ ตาม มาตรา 7 (1) - (a) และ (b) กำหนดว่า

บุคคลจะต้องไม่กระทำการใดๆ ในประเทศหรือนอกสาธารณรัฐสิงคโปร์ เพื่อสื่อสารในสิงคโปร์โดยรู้หรือมีเหตุอันควรเชื่อว่า เป็นข้อความเท็จและการแถลงการณ์ที่มีแนวโน้มที่จะทำให้เกิดความอคติต่อความมั่นคงของสาธารณรัฐสิงคโปร์หรือส่วนใดส่วนหนึ่งของสาธารณรัฐสิงคโปร์ ก่อให้เกิดอคติต่ออนามัยของประชาชน ความปลอดภัยของประชาชน ความสงบสุขของประชาชนและการเงิน มีอคติต่อความสัมพันธ์ระหว่างประเทศระหว่างสาธารณรัฐสิงคโปร์กับประเทศอื่นๆ มีอิทธิพลต่อการเลือกตั้ง การเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีการเลือกตั้งทั่วไปของสมาชิกรัฐสภาการเลือกตั้งสมาชิกรัฐสภาหรือการลงประชามติ การปลุกระดมความรู้สึกเป็นศัตรู ความเกลียดชังหรือมีเจตนาร้ายระหว่างกลุ่มบุคคล ลดความเชื่อมั่นของประชาชนในการปฏิบัติหน้าที่หรือการทำงานใดๆ โดยการใช้องค์กรใดๆ ของรัฐบาล หน่วยงานของรัฐ คณะกรรมการตามกฎหมายหรือส่วนหนึ่งของรัฐบาล หน่วยงานของรัฐ คณะกรรมการตามกฎหมาย และบทลงโทษในส่วนของมาตรา 7 (2) ที่กำหนดความผิดจำคุกไม่เกิน 5 ปี ปรับไม่เกิน 5 หมื่นดอลลาร์สิงคโปร์ สำหรับกรณีบุคคลธรรมดา และส่วนขององค์กรที่เป็นนิติบุคคล มีโทษปรับไม่ 5 แสนบาท

สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ ได้ออกกฎหมายที่บังคับกับการกระทำความผิดทางระบบคอมพิวเตอร์ไว้ เมื่อ ค.ศ.2012 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ครอบคลุมถึงกรณีการนำเสนอข้อมูลข่าวสารที่เป็นเท็จในสื่อสังคมออนไลน์ไว้เช่นเดียวกัน อย่างรัฐบัญญัติป้องกันอาชญากรรมไซเบอร์ ค.ศ.2012 โดยจะเป็นการดำเนินคดีกับผู้ที่ทำให้เกิดความผิดทางไซเบอร์เป็นหลัก ซึ่งสำหรับกฎหมาย รัฐบัญญัติป้องกันอาชญากรรมไซเบอร์ ค.ศ.2012 จะมีมาตราที่เกี่ยวข้องกับกรณีผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์ที่นำเสนอข้อมูลข่าวสารที่เป็นเท็จอยู่ ซึ่งปรากฏใน มาตรา 4 (b)(1)(i) ของรัฐบัญญัติป้องกันอาชญากรรมไซเบอร์ ค.ศ.2012 ที่กำหนดว่า การบิดเบือนข้อมูลหรือลบข้อมูลคอมพิวเตอร์ใดๆ โดยมีขอบ โดยมีเจตนาที่จะไม่ดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของกฎหมาย ซึ่งข้อมูลดังกล่าวนั้นเสมือนว่าเป็นข้อมูลจริง ไม่ว่าจะข้อมูลนั้นจะอ่านได้โดยตรงและเข้าใจได้หรือไม่ก็ตาม และมีบทลงโทษซึ่งถูกกำหนดไว้ใน มาตรา 8 ที่กำหนดว่า หากบุคคลใดกระทำความผิดตามที่ระบุไว้ในมาตรา 4 (a) และ 4 (b) มีโทษจำคุกตามดุลยพินิจของเรือนจำทัณฑสถาน หรือปรับไม่ต่ำกว่า 2 แสนเปโซ เป็นจำนวนเงินสูงสุดที่เหมาะสมกับความเสียหายที่เกิดขึ้น หรือทั้งจำทั้งปรับ

สาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งได้มีการออกกฎหมายในลักษณะการให้ข้อมูลข่าวสารที่เป็นเท็จทางออนไลน์ไว้ โดยออกกฎหมายในปี ค.ศ 1997 ซึ่งมีข้อกำหนดที่ครอบคลุมถึงการนำเสนอข้อมูลที่เป็นเท็จทางออนไลน์ อย่างกฎหมาย กฎระเบียบเพื่อการบริหารจัดการและการคุ้มครองเครือข่ายข่าวสารและความปลอดภัยจากคอมพิวเตอร์ ค.ศ 1997 (พ.ศ.2540)(Computer Information Network and Internet Security , Protection and Management Regulations 1997) ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับกรณีของผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์นำเสนอข้อมูลข่าวสารที่เป็นเท็จไว้อยู่ ซึ่งปรากฏในมาตรา 5 (5) , (7) และมาตรา 20 และ 21 ซึ่งมาตรา 5 (5) , (7) ได้กำหนดความผิดไว้ว่า ห้ามองค์กรหรือบุคคลใดใช้อินเทอร์เน็ตในการสร้างทำซ้ำ ดึงข้อมูล หรือส่งข้อมูล ประเภทดังต่อไปนี้ คือ กล่าวเท็จหรือบิดเบือนข้อเท็จจริงเพื่อเผยแพร่ข่าวปลอม

เพื่อทำลายความสงบเรียบร้อยของสังคม หรือทำให้ผู้อื่นอับอายหรือบิดเบือนข้อเท็จจริงเพื่อใส่ความผู้อื่น และมีบทลงโทษตาม มาตรา 20 และ 21 ซึ่งกำหนดไว้ว่า หากฝ่าฝืนมาตรา 5 และมาตรา 6 จะได้รับการเตือนจากหน่วยงานด้านความมั่นคงสาธารณะเสียก่อน หรือมีคำสั่งให้แก้ไขและมีได้ปฏิบัติตามคำสั่งภายในระยะเวลาที่กำหนด หากพบว่ามิร้ายได้ที่ได้มาโดยผิดกฎหมาย ก็จะถูกปรับทัณฑ์ และยังคงต้องถูกปรับไม่เกิน 5 พันหยวน สำหรับกรณีบุคคลธรรมดา และปรับไม่เกิน 5 หมื่นหยวนสำหรับกรณีองค์กรนิติบุคคล และในกรณีร้ายแรง มีบทลงโทษเพิ่มเติมด้วย คือ ยุติการเชื่อมต่อเครือข่าย ไม่เกิน 6 เดือน และอาจมีการกำหนดให้ยุติการเชื่อมต่อเครือข่ายเมื่อจำเป็น หรืออาจมีการยกเลิกใบอนุญาตขององค์กรนิติบุคคลหรือยกเลิกคุณสมบัติในการเชื่อมต่อเครือข่าย ในกรณีที่ดีถือว่าเป็นการฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อย

สาธารณรัฐอินเดียนั้น เป็นประเทศที่ในปัจจุบันกำลังมีปัญหากับข่าวปลอมเป็นอย่างมาก ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ที่นำเสนอข่าวและยังส่งผลกระทบต่อประชาชนที่ได้รับข้อมูลข่าวสารที่เป็นความเท็จ จึงได้มีวางนโยบายในการดำเนินการเกี่ยวกับข่าวปลอมให้ลดน้อยลง และเพื่อควบคุมการแพร่กระจายและผลกระทบของข่าวปลอม กระทรวงข่าวสาร กิจการกระจายเสียงและโทรทัศน์ จึงได้มีประกาศนโยบายว่าจะออกกฎหมายควบคุม ข่าวปลอมด้วยการเพิกถอนใบอนุญาตขององค์กรข่าวหรือนักข่าวที่เผยแพร่ข่าวปลอมแบบชั่วคราวหรือถาวร โดยผู้ถูกเพิกถอนใบอนุญาตจะถูกห้ามเข้าสำนักงานรัฐบาล ห้องแถลงข่าว ห้องสัมมนา หรือหน่วยงานอื่นๆ ของรัฐบาล แต่นโยบายนี้ก็ต้องถูกชะลอออกไปจากเหตุผลทางการเมืองของผู้เห็นต่าง ที่มองว่า รัฐบาลอาจใช้นโยบายเพื่อออกเป็นกฎหมายดังกล่าวนี้ เพื่อผลประโยชน์ทางการเมือง แต่สาธารณรัฐอินเดียนั้นยังมีกฎหมายที่บังคับใช้กับความผิดในการนำเสนอข้อมูลข่าวสารที่เป็นเท็จของผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์ แม้จะไม่ได้เป็นกฎหมายที่บังคับใช้โดยเฉพาะและเหมาะสมกับสถานการณ์ก็ตามอย่าง กฎหมาย Information Technology Act 2000 มาตรา 66A ซึ่งเป็นเรื่องที่ว่าห้ามบุคคลนำความเท็จเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ ห้ามเกิดความรำคาญ ความไม่สะดวก อันตราย การขัดขวาง การดูหมิ่น การบาดเจ็บ การข่มขู่ทางอาญา ก่อให้เกิดการเป็นศัตรู ความเกลียดชังหรือเจตนาร้าย และยังมีประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 159 , 499 , 500 , 505 โดยมาตรา 159 เป็นเรื่องในการขู่ให้เกิดจราจล มาตรา 499 และ 500 เป็นเรื่องการใส่ความผู้อื่นเป็นเกิดความเสียหายแก่ชื่อเสียง และมาตรา 505 เป็นเรื่องการเผยแพร่ข่าวปลอมหรือรายงานที่ก่อให้เกิดความหวาดกลัวต่อการเตือนภัยแก่สาธารณะ เป็นต้น

อภิปรายผลการวิจัย

เมื่อได้ทำการวิจัยในเรื่องแนวทางการจัดให้มีกฎหมายควบคุมและคุ้มครองผู้ให้และผู้ได้รับผลกระทบจากผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์มาแล้วนั้น ทำให้สามารถกำหนดแนวทางการแก้ไขปัญหาการนำเสนอข้อมูลข่าวสารที่เป็นเท็จของผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์ ที่จะเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาที่มีประสิทธิภาพและ

สามารถบังคับใช้ได้จริง โดยปรับปรุงกฎหมายในพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2560 ที่อ้างอิงบทลงโทษของสาธารณรัฐสิงคโปร์ สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ สาธารณรัฐประชาชนจีน เพื่อทำให้บทลงโทษของผู้กระทำความผิดสอดคล้องกับผลของการกระทำและสามารถบังคับใช้กับผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์ไว้โดยเฉพาะ นำเอากฎหมายของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีในการลบหรือระงับข้อมูลข่าวสารที่เป็นเท็จออกไปจากสื่อสังคมออนไลน์เพื่อเป็นการระงับความเสียหายไว้และปิดกั้นช่องทางการเผยแพร่ของผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์ที่ได้นำเสนอข้อมูลข่าวสารที่เป็นเท็จ นำเอามาตรการของสาธารณรัฐอินเดียในการเพิกถอนใบอนุญาตประกอบวิชาชีพสื่อมวลชนไว้ชั่วคราวหรือถาวรสำหรับผู้ให้ข่าวสารที่ได้รับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพสื่อ และนำเอามาตรการการลงโทษเบ็ดเตล็ดที่จะกระทำการเป็นผู้ให้ข่าวสารต่อประชาชนโดยกำหนดบทลงโทษหากฝ่าฝืนการลงโทษเบ็ดเตล็ดและยังรวมไปถึงการจัดตั้งหน่วยงานในการควบคุมผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์ไว้โดยเฉพาะ ที่มีหน้าที่ในการตรวจสอบและสร้างความเป็นธรรมให้แก่ผู้เสียหายในกระบวนการยุติธรรม ซึ่งหากดำเนินการตามแนวทางแก้ไขปัญหาของผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์ตามงานวิจัยเล่มนี้ ย่อมจะทำให้ปัญหาการนำเสนอข้อมูลข่าวสารที่เป็นเท็จของผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์ลดน้อยลง ประชาชนก็สมารถที่จะได้รับข้อมูลข่าวสารที่เป็นความจริงโดยปราศจากการบิดเบือนข้อมูลข่าวสารที่จะทำให้ประชาชนเกิดความสับสนในข้อเท็จจริงได้ และยังเป็นการแก้ไขปัญหของสังคมในประการอื่นๆอีกด้วย

การวิเคราะห์ถึงสภาพปัญหาและแนวทางการแก้ไขทั้งหมดแล้ว โดยนำเอาทั้งแนวความคิด หลักการ ทฤษฎี กฎหมายของประเทศไทย และกฎหมายของต่างประเทศ มาวิเคราะห์ทั้งหมด จึงทำให้สามารถกำหนดถึงแนวทางการแก้ไขปัญหา ซึ่งเป็นแนวทางการแก้ไขทางด้านกฎหมายและมาตรการในการบังคับใช้กฎหมาย เพื่อให้ปัญหาการนำเสนอข้อมูลข่าวสารที่เป็นเท็จลดน้อยลง และมีกฎหมายที่สามารถเอาผิดกับผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์โดยเฉพาะ ซึ่งจะทำให้ประชาชนได้รับข่าวสารที่เป็นความจริงมากยิ่งขึ้น ดังที่จะปรากฏในหัวข้อข้อเสนอแนะในลำดับต่อไป

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง แนวทางการจัดให้มีกฎหมายควบคุมและคุ้มครองผู้ให้และผู้ได้รับผลกระทบจากผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. กำหนดโทษในทางอาญาในพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2560 ในส่วนของการกระทำความผิดของผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์ไว้โดยเฉพาะ และการที่ผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์ดู

หมิ่นผู้ถูกนำเสนอข่าวสารด้วยตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2560 และแนวทางกฎหมายของสาธารณรัฐสิงคโปร์ สาธารณรัฐประชาชนจีนและสาธารณรัฐฟิลิปปินส์

2. เพิกถอนใบอนุญาตประกอบกิจการสื่อมวลชนชั่วคราวหรือถาวรเพื่อเป็นบทลงโทษและทำให้สื่อมวลชนเกิดความตระหนักในการทำข่าวในการนำเสนอข้อมูลสารที่เป็นความจริงมากยิ่งขึ้นตามแนวทางกฎหมายของสาธารณรัฐประชาชนจีนและนโยบายของสาธารณรัฐอินเดีย

3. กำหนดค่าทดแทนให้แก่ผู้เสียหายเป็นกรณีพิเศษแยกต่างหากจากค่าสินไหมทดแทนที่ผู้เสียหายจะต้องได้รับ

4. ระบุช่องทางในการเผยแพร่และไม่อนุญาตให้เผยแพร่ข่าวสารชั่วคราวหรือถาวรโดยลดขั้นตอนของคณะรัฐมนตรี ตามแนวทางของกฎหมายของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี

5. กำหนดให้มีการขึ้นทะเบียนของผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์และกำหนดบทลงโทษหากไม่ปฏิบัติตามระเบียบเป็นผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์ เพื่อก่อให้เกิดความสะดวกรวดในการติดตามผู้กระทำความผิดมาดำเนินคดีเมื่อเกิดการนำเสนอข้อมูลข่าวสารที่เป็นเท็จโดยจัดให้มีการลงทะเบียนผ่านกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม

6. จัดตั้งหน่วยงานเพื่อรับเรื่องร้องเรียนจากผู้เสียหายในความผิดของผู้ให้ข่าวสารทางออนไลน์ และจัดตั้งหน่วยงานในการตรวจเนื้อหาทางสื่อสังคมออนไลน์ที่มีลักษณะเข้าข่ายจะเป็นเนื้อหาที่เป็นความเท็จในกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม

เอกสารอ้างอิง

ติมา สุรสนธิ. (2549). *การค้นหาคำรู้เกี่ยวกับผลและอิทธิพลของสื่อมวลชน*. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

คณาธิป ทองรวีวงศ์. (2555). *กฎหมายเกี่ยวกับการสื่อสารมวลชน*. กรุงเทพมหานคร: ปิเจ เพลทโพรเซสเซอร์.

มาลี บุญศิริพันธ์. (2556). *วารสารศาสตร์เบื้องต้น ปรัชญาและแนวคิด*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

วนิดา แสงสารพันธ์. (2560). *กฎหมายสื่อสารมวลชน*. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน.

วรวิทย์ ฤทธิพิศ. (2538). *สื่อมวลชนกับความรับผิดชอบทางกฎหมาย*. กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน.